

RINOCÉROSZ

Szürcsölöm az éj italát,
Szürcsölöm a kő italát,
Szürcsölöm a föld, a gyomok,
az ősz, a megáradt, lusta
ősi fény, a nevetés, a gyermekkor irdatlan, régi
kék italát.
Páfrány, mit beszívok, madarak
röptének húsa, mit szétrágok,
hangok és suttogás, nevetés
szétdobált iszapja, amivel hördülve
magamat egyre részegítem.
Szürcsölöm az éj italát,
szürcsölöm a kő italát,
szürcsölöm a föld, a gyomok,
a megáradt, lusta ősi fény, a gyermekkor
irdatlan, régi kék italát... Szürcsölöm a bőröd,
a vállak, a hajzuhatag mételyes mély illatát,
rothadást, időt, formát és formátlant,
formálódót és kiforrottat iszok
magamba mind. Feldúlom az éj italát,
feltöröm a kő italát, páfrányok húsa, mit széttörök,
hajzuhatag és iszap, amivel magamat közben egyre részegítem.
Szomjan nem halok az élet forrásai mellett,
éhen nem halok a szellem
dalnokai mellett.
Ledöntöm az éj italát, taposom
a kő italát, szürcsölöm a halak rebbenő, ősi
hold-italát, egy mozdulatét, mely fejemre helyezi ezer másikat.
Szürcsölöm az éj italát,
szürcsölöm a kő italát,
szürcsölöm a föld, a gyomok,
a megáradt, lusta ősi fény, a gyermekkor irdatlan magas,
perzselő naparanyát.

Nincsen semmi készen, míg látni
nem láttuk mind, nincsen semmi készen
míg ízlelni nem ízleltük mind.
Feldúlom az éj italát,
szürcsölöm a köd italát, páfrányok húsa, mit széttörök,
hajzuhatag és iszap, amivel magamat takarom, egyre részegítem.
Szomjan nem halok az élet forrásai mellett,
éhen nem halok a szellem
dalnokai mellett... Iszom eldobott, hideg kupákból, és
elgyötört, vérző tenyeremből, és ritmusokból,
amelyeket szemem láttára hagyott nyitva az idő... Szürcsölöm
az éj s az idő sötét, vén italát, a föld, a gyomok,
a megáradt, lusta ősifény, a gyermekkor
irratlan, régi kék italát... Micsoda éhség ez, mellyel el nem
telhetek, micsoda éhség, amellyel magamat
egyre kínozom, hiába részegítem? Honnan való? És ki jön,
kicsoda jöhet még utánam lassan mozogva tartani ekkora
súlyokat?

És harcosok lábnyomán alszom végül el, messzi éjszakákban,
számban nehéz suttogás, páfrányok
egykori letűnt fanyar íze, ősifény – kinn a rózsakertben...

NYÁRÉJI UTAZÁS

Hold-maszk,
holt maszk,
felöltöd néma arcomat –
bejárjuk mind a Földet, éjjel a tengereket;
s míg a kis halak előtted könnyedén játszadoznak
a fényed a tengerben, benn s fenn, a lombokon
világlik –
Perszephoné házának sár-
ga termeiben járunk, akaratlanul is

látnom adatik mindent –
apámat, anyámat, földi
szeretteimet.

CSÁSZÁRKORI TÖREDÉK

„Ezek itt férgek mind, fiam, ócska paraziták...
A húson, ifjú bőrödön élősködő
barmok, élteden, lélegzetvételeken,
szerencsédén és szerencsétlenségeiden, sikereiden,
kudarcaidon lógó, lötyögő
kidagadt, szép, hamvas piócák,
akiket a termák dús vízpárája most tiszta újszülötté
mos és puhányra, de még élénkebbre dagaszt... (...)
Kerekded, okosan kalkuláló, lezüllött elmék,
akarnok, vérszívó kullancsok, elvtelen atkák, alacsony elvű
emberi tetvek mind, akiknek csak a szétszedés, a
szétrágás könnyörtelen pokla, élvezete adatott –
éhség, legyűrhetetlen éhség s a nyughatatlan hatalmi mániák...

Még lenyugszik ezer nap, még lenyugszik
ezer Hold – Vesper adest, iuvenes, consurgite...
Ébred az Esticsillag, ifjak, ébredjete!...

Óvd hát boldogságodat, szép örömeidet;
Semmi oltár őket el nem riasztja,
Semmi szentség, semmi kiontott
Állati bél őket vissza nem rettentí –
*(Az istenek bedagadt szemmel ülnek
a poros csarnokokban...)*
Ők soká élnek még, soká győzedelmeskednek,
Vérünk szent, áldott májusában...”